

N.Ç.

Üstün BOL, 20 Ekim 2009

<https://ustunbol.blogspot.com/2010/10/nc.html>

Sayılarla aram iyi değil...

Her şeyin ama istisnasız her şeyin nesneleştirilmesinden nefret ediyorum.

Beni rahatsız eden bir başka şeyde muhafazakârlaşmak...

Birkaç temel ölçütü var muhafazakârlaşmanın.

Önce eskiyle ilinti tartışmasız olacak.

Sonra her şey itina ile tevil edilecek.

Büyüklerimizin vardır bir bildiği denilecek

Eskiyle yeni arasında hem eskici, hem yenici bir yerde durulacak.

Duruma göre eskiye, duruma göre yeniye tapılacak.

Eskinin yanlışları bile kutsal olacağı gibi, yeninin de her şeyi mutlak doğru kabul edilecek...

Ama hepsinden önemlisi her şart altında itaat ve uyum gerek ve yeter şart olacak...

Hızla muhafazakârlaşıyoruz farkında mısınız?

Bunu söyleyince sanki dindarlaşıyormuşuz gibi anlıyor herkes.

Oysa muhafazakârlaşmak uzaklaşmaktır dindarlıktan.

Hem muhafazakârın dinlisi, dinsizi de olmaz.

Kemalist bir solcuyla, milliyetçi bir sağcı arasında işte bu yüzden zerre fark bulunmaz...

Kadın bedeni üzerinde dozajı giderek artan bir şiddet zorla sokuluyor gözümüze.

Televizyon dizilerinde tecavüz meşrulaştırılıyor.

En çokta “erkek ihtiyaçlarının”, “erkek fantezilerinin” meşrulaştırılması yapılmaya çalışılan.

Çünkü kadın bedeni üzerinden bir meşrulaştırma bu, geçer akçe üzerinden.

Modern zamanlardan önce de böyleydi.

Geleneksel Türk toplumlarında erkek evlat hep el üstünde tutuldu.

Savaşı ve gücü kutsayan binlerce yıllık bir gelenekten bahsediyoruz.

En dindar geçinen ailelerde bile erkek evlatlarının kız arkadaşı olması gururla karşılanıp, tebessümle geçiştirilirken; kız çocuklarında bu davranış ahlaksızlığın sembolü kabul edilip, değişik oranlarda şiddetle karşılık buluyor.

Kendi gençliğinde zina dahil Allah’ın sınırlarını zorlayan, ihlal eden nice büyüğümüz ailesi söz konusu olduğunda ahlak abidesi kesilebiliyor.

Bir araştırma yapılırsa dindar erkeklerin gençliklerinde veya sonrasında ne kadarının zinaya bulaştığına dair...

Sanırım hiçbirimiz sonucu görmek dahi istemeyiz.

Solcular açısından da durum parlak değil.

Nice anlı şanlı sosyalistin “kadın eti” kullanımını meşru gördüğüne şahidim.

“Beden işçisi” diyerek işçi sınıfı üzerinden bir kutsallaştırmayı da ahlaksızca buluyorum.

Burada da aslında kadının “ihtiyaç giderici” fonksiyonuna vurgu yapılıyor.

Doğrusu sosyalist kadınların bu saçmalıklara nasıl tahammül edebildiklerini de anlamış değilim.

Pipa Bacca’nın Kocaeli’de tecavüz edilerek öldürüldüğü haberinin ardından arkadaşlarıyla böğürerek konuşan tiplere şahit olmuşum.

Burası Türkiye diyordu bu yaratıklar. “Sen ne akılla kalktın da otostopla buralara geldin.

İtalya’dan buraya gelinceye kadar başına bir şey gelmediğine dua et!”

Bir hayattan bahsediyoruz arkadaşlar!

Tecavüz edilerek son verilmiş bir hayattan.

Üstelik Filistin’de barışa dikkat çekmek için yola koyulmuş bir hayattan

Ve bu durum karşısında kimi biyolojik canlılar Türk erkeğinin cinsel gücüne ilişkin sıradan espiriler üretebiliyorlar.

Pipa Bacca'ya tecavüz ederek öldüren katil her akşam evine gidip kızının saçlarını okşuyordu düşünsenize!

Anadolu'nun doğusunda geçkin yaşına rağmen hiç evlenmemiş kızlar var.

Bir gün sorguya alınmışlar üniformalılar tarafından.

Sonra eve dönüp bir odaya kapanmışlar ve bir daha çıkmamışlar o odadan.

Kimse neden odadan çıkmadığını sormamış, onlar neden girdiklerini anlatmamış.

Ama sormayanda, söylemeyende hep biliyormuş nedenini!

Söz konusu erkek olunca ne çok hafifletici sebep bulabiliyoruz değil mi?

En hafifi "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz" ile başlıyor tevillerimizin.

Onlarca kişinin N.Ç.'ye tecavüzünden bahsediyoruz.

Üstelik bu iğrençlik ülkenin okumuş yazmış çocuklarının elleriyle gerçekleşiyor, göbeğini kaşıyan adamlardan çok...

"Yüce mahkeme" tecavüzün hafifletici sebeplerinden söz ediyor.

Tecavüz zanlılarının da çocukları var.

Ve onlarda yakalanıncaya kadar her akşam kızlarının başlarını okşadılar.

Hakimler de her akşam kızlarının başını okşuyor.

Erkek olmanın tadını çıkarıyor birileri...

Ve kız olmanın bedelini ödüyor diğerleri.

Her gün biraz daha nesneleşiyor dünya.

Her gün nesnelere, biraz daha dünyalaşılıyor.

Ve biz kayboluyoruz nesnelere arasında...

Cyrano de Bergerac